

DIKTER

Julianna Visegrádi

Någonstans...

Någonstans i
Någons Hjärta,
Vandrar taggar, törnar in
Varför har man öppnat
Hjärtan,
Varför vill man öppna sig?
Risken finns, att någon sårar
risken finns att, man blir sårad.
Är det rätt att öppna sig?

Ja:
Någon har sårat mig
Mitt redan sargade Hjärta,
Nu stänger Jag porten till
Så ingen kan
Längre, i
Hjärtat mig såra.

Jag trodde att,
Jag var stark,
Jag trodde, att
Jag tålde
Allt!
Men så är det inte.

Duvan från Fjärran!

Vädret var vackert, man kan fortfarande bada och jag kom hem från simningen, då jag fick se dig. Vacker obh alla nyanser av grått, solen lyser på dig, du lyser som silver. Jag beundrar dig och talar till dig, ger dig mat och vatten, du bara tittar, äter och dricker, avvaktar och flyger.

Det var en måndag du kom till oss, ensam och trött,

du ville ha tröst, och du hittade mig, jag drogs till dig. Farorna lurar, vår svarta katt smyger, grävlingen har dykt upp, och lilla haren springer. Det hörs en otäckt ljud, jag undrar: vad är det? Sent på kvällen tittar jag ut, ser den lilla igelkotten, han är rädd och gnäller, det gäller att överleva, grävlingen står över honom, så jag måste gripa in nu.

Tre igelkottar hälsar på varje kväll, dom är så hungriga, jag ger dom mat, klappar och hälsar dom välkommen vareviga kväll. Grävlingen har dykt upp, nu finns bara en igelkott.

En ny gäst har anlant, brevduvan från Norge. En glädje för mig, Dig måste jag rädda, tur att Du hittat mig. Du har ring på båda foten, du har

flugit väldigt mycket. Från Trondheim till Askim, många mil att flyga, du har missat ditt hem, hur skall jag nu göra? Du äter och vilar, Du måste hem till Norge! Jag orkar inte vänta, en vecka har Du bott här, jag måste fånga dig nu, Jag måste ta dig hem, tillbaka till Norge fick du åka bil, jag blev jätteglad när jag har lämnat Dig!

Du lever i mitt minne, brevduvan från fjärran, Du måste LEVA länge.

Askim: 1991-sept.

—

På midsommar-dagen ville jag se Dig
Och vädret var dåligt, regnigt och blåsigt. Jag har
hälsat på Dig, och var på väg hem Plötsligt på
körbanan, på Stålhandskegatan Såg Jag en duva,
alldeles stilla. Jag tyckte det var konstigt, jag stan-
nade och

spang tillbaka. Lyfte upp den blöta duvan, som
var svårt skadad. Den blödde från båda vingen, så
jag tog hem den. Huvudet var upp och ner vänt,
den kunde knappt stå på benen. Vingen hängde
sorgset, den var väldigt illa, Ville inte äta, ville
inte dricka, Han stod bara stilla.

Såret har jag tvättat, och smörjt in med salva. Sen
har jag litat på, att han skall bli bättre. Efter några
dagar började den äta, Men den välte så lätt,
stackars lillé duva.

Ingen trodde på dig, att du skulle bli bättre!
Ingen hade hoppats, att du skall klara dig.

Nu mår du mycket bättre
Jag har inte gett upp, Men jag måste lämna dig
nu, Vi skall åka på semester.
Det är svårt att lämna dig nu, Det är svårt att
skiljas

Men jag hoppas,
Men jag tror
Jag vet och jag känner
Att du är i goda händer,

Att Du Lever Länge!

4-juli 81-lördag. Askim.

Är det KÄRLEK:

Att kunna ge? Är det kärlek,

Att vara mild? Är det kärlek, Att vara
öm? Att krama om, Att trösta Dig!

Kärlek är: att kunna hjälpa, Kärlek är:
att kunna lyssna, Kärlek är: att finnas
till.

Kärleken: den överlever, Allt det enda,

Den finns alltid:

I varje LIV!

--

”SMIRRE”

Smirre är min Katt,
Smirre är min Skatt.
Han är mitt sällskap,
Både dag och natt!
Han väcker mig på natten
Han vill ha mat!

Varje dag går vi ut på gården,
på en promenad.
Han vill jaga fåglar.
Fast Han får mycket mat!

Tiden går, och vi blir äldre
Ibland blir Vi sämre,
Ibland mår Vi bra!
Min kära Smirre han kämpar
Han andas sämre, Han lider,
Men: Vi kan inte hjälpa.

Klockan den tickar, den
Går mot slutet.
Min älskade Smirre:
Jag saknar Dig väldigt,
Väldigt mycket.

Du har Levt Längre.
Du lämnade Mig:
Torsdagen, den 14-de okt. 2021,
22 år gammal.
Vila nu ifrån allt ont
Vila nu i frid!

—